

Палчић је био најмлађи од седморице браће,
али храбар и одлучан. Ипак, следио се од
страха кад је чуо да родитељи намеравају
да их оставе дубоко у шуми.

„Немам посао и више не можемо да их хранимо“,
рече отац. „Можда ће у шуми наићи на неку
милостиву душу која ће се сажалити на њих и
нахранити их.“

Сутрадан су сви изашли,
а Палчић је, знајући шта
њихов отац намерава,
употребио последњи
комад хлеба да мрвама
обележи пут назад.

Нажалост, трик није успео. Када је
отац нестао а браћа остала сама,
Палчић је ужаснут открио да су птице
појеле све мрвице на путу. Више нису
знали како да се врате кући!

Премрли од страха, дечаци су
бесциљно лутали. Тако су стигли
до неке велике куће усред
шуме. Врата им отвори нека
љубазна жена и рече:

„Шта радите ту? Зар не знате да овде
живи џин који једе децу?“

„Дајте нам нешто да једемо“, рече
Палчић. „Изгубили смо се и гладни смо.“

„Добро“, рече жена. „Надајмо се да ће
се џин касно вратити.“

Кад су ушли у кућу,
жена им понуди
свакојаке посластице
и ђаконије. Несрећни
дечаки никад у животу
нису окусили ништа
тако укусно!

